

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **A. P.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. 1929/DS/2017,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, ze dne 7. 6. 2017, č. j. 1929/DS/2017, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. 1929/DS/2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 3. 2017, č. j. MgMT-SČ 134582/PŘ/4365/2016/Ši, jímž byl žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T. (K.ř.č. 1 - rozsudek)

uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 v souladu s § 125c odst. 5 písm. f) a odst. 6 písm. c) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že dne 15. 11. 2016 v 11:10 hodin na silnici č. I/63 (3,0 km) ve směru jízdy z Teplic do Ústí nad Labem jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW X5, registrační značky „X“, z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 63 km/h, když vozidlu, které řídil byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 158 km/h, s přihlédnutím k možné odchylce rychloměru $\pm 3 \%$ při rychlostech přesahujících 100km/h, činila rychlost vozidla nejméně 153 km/h. Svým jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců. Dále mu vznikla podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“) povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho odvolacími námitkami ohledně toho, že sankce pokuty byla žalobci uložena nad horní hranici sankční sazby odkazované ve výroku, a že ve výroku není uvedeno ustanovení, podle kterého byl uložena sankce zákazu činnosti. Dále se žalovaný nevypořádal ani s námitkou, že nebylo možné žalobci uložit zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech skupin motorových vozidel a současně z rozhodnutí prvního stupně není zřejmé, proč byl tento zákaz uložen. Z uvedeného důvodu měl žalobce za to, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalobce měl dále za to, že se žalovaný rovněž nevypořádal s námitkami a důkazními návrhy, které obsahovalo jeho vyjádření k podkladům rozhodnutí. Předmětné vyjádření bylo odesláno v okamžiku, kdy již bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se tak měl zabývat jeho obsahem ex offio, tak jako by se jednalo o odvolání. Především žalobce zdůraznil, že se žalovaný nijak nevypořádal s námitkou žalobce, že viděl policisty v místě měření zastavit, a proto si je jistý, že jejich vozidlo nebylo řádně ustaveno v souladu s návodem k obsluze, neboť žádný z policistů neopustil kabinu vozidla a nešel před vozidlo s výtyčkou. K prokázání tohoto tvrzení navrhoval provést jako důkaz výsledek obsluhy rychloměru a návod k obsluze. Dále ve svém vyjádření namítal, že se nesprávné ustavení rychloměru projevilo na fotografii, ze které je patrné, že se vozidlo nachází v levé části snímku, ačkoliv by mělo být v pravé části. Toto tvrzení navrhoval žalobce prokázat pomůckou pro vyhodnocování měření od výrobce rychloměru. K těmto námitkám se žalovaný rovněž nevyjádřil, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
5. K odvolacím námitkám žalobce ohledně provedeného měření, které byly do značné míry totožné s argumentací žalobce v podaném vyjádření, se poté žalovaný vyjádřil Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pouze vágně. Žalobce konstatoval, že nesouhlasí s argumentací žalovaného, že správním orgánům nepřísluší kontrolovat činnost Policie, a že pokud měl žalobce nějaké námitky proti postupu policistů, měl se obrátit na jejich nadřízené. Jako absurdní se poté jevilo žalobci konstatování žalovaného, že správní orgán neprokázal nezákonné užití měřicího přístroje, neboť se ho podle žalobce prokázat ani nepokusil. V této souvislosti žalobce namítal, že správní orgán neprokázal jeho zákonné užití. Nepodloženou poté shledal žalobce úvahu správního orgánu o tom, že pokud by došlo k chybě měření, ke změření by vůbec nedošlo, neboť by se objevila chybová hláška na displeji rychloměru. Žalovaný totiž nesdělil, z čeho uvedené dovozuje. Za nesprávnou a rovněž za nepodloženou, a tedy nepřezkoumatelnou poté žalobce označil úvahu žalovaného, že obsluha měření nemůže do samotného měření nijak zasahovat, takže správnost výsledku je prokázána samotným záznamem o přestupku.

6. Dále žalobce považoval za vadný výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť v něm zcela absentuje informace o tom, že by se žalobce přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu dopustil podruhé za posledních dvanáct kalendářních měsíců, a tedy že by naplnil zvláštní skutkovou podstatu podle tohoto ustanovení ve spojení s § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 téhož zákona, podle kterého v takovém případě lze vedle pokuty uložit zákaz činnosti. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015-41. Zároveň konstatoval, že v daném případě by měl být ve výroku navíc učiněn odkaz na rozhodnutí o prvním přestupku žalobce, ve vztahu ke kterému je nyní v projednávaném případě shledávána recidiva a datum spáchání prvního přestupku a upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 1 As 261/2015-41. Vadu výroku žalobce rovněž spatřoval ve skutečnosti, že v něm absentuje ustanovení, podle kterého byl uložen žalobci zákaz činnosti. Namítal, že jeho doplnění prostřednictvím opravného rozhodnutí s odkazem na § 70 správního řádu není možné, neboť se nejedná o zřejmou nesprávnost a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2014, č. j. 6 Af 91/2013-89. Poukázal rovněž na skutečnost, že proti opravnému rozhodnutí podal řádné odvolání, o kterém nebylo do vydání žalobou napadeného rozhodnutí rozhodnuto. K opravě dle žalobce dojde, až opravné rozhodnutí nabyde právní moci. Poukázal rovněž na skutečnost, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uveden špatný odkaz na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ačkoliv správně má být uvedeno § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. I v tomto případě již bylo vydáno opravné rozhodnutí, proti kterému žalobce podal odvolání, o kterém dosud dle žalobce nebylo rozhodnuto. Ve vztahu k výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce dále namítal, že v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje odkaz na § 12, § 13, § 14 zákona o přestupcích, ačkoliv se jedná o ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno.
7. Žalobce byl dále přesvědčen, že správní orgán překročil svou pravomoc, když žalobci uložil, aby pokutu a náklady řízení uhradil ve lhůtě 30 dnů na účet správního orgánu bankovním převodem. Zastával totiž názor, že je podle § 163 odst. 3 daňového řádu oprávněn splnit uloženou povinnost i jiným způsobem.
8. K výši uložené sankce poté žalobce uvedl, že správní orgán při jejím ukládání nezohlednil kritéria uvedená v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a přihlédl pouze k záznamům v kartě řidiče, přičemž přihlédl i k devíti záznamům, které jsou starší 3 let, k čemuž nebyl oprávněn, neboť to bylo v rozporu s institutem zahlazení odsouzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25/2017

Dále konstatoval, že tím, že se správní orgán institutem zahlazení odsouzení nijak nezabýval, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Zároveň žalobce namítal porušení zákazu dvojího přičítání, neboť správní orgán výslovně zohlednil při výměře sankce jako recidivu též přestupek ze dne 3. 3. 2016, ačkoliv na základě tohoto přestupku byl žalobci uložen zákaz činnosti. Zároveň z rozhodnutí není nijak zřejmé, proč správní orgán považoval za adekvátní uložit žalobci právě pokutu ve výši 3 500 Kč a zákaz činnosti na dva měsíce.

9. Žalobce měl také za to, že mu správní orgán v souladu s § 14 odst. 1 zákona o přestupcích mohl uložit pouze zákaz řízení motorových vozidel spadajících do skupiny B, neboť při spáchání přestupku řídil motorové vozidlo právě spadající do uvedené skupiny a nadto mohl tento zákaz omezit pouze pro řízení motorových vozidel na pozemních komunikacích. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009-76. S ohledem na to, že správní orgán nikde ve svém rozhodnutí neuvádí § 14 odst. 1, ačkoliv tento obsahuje podmínky pro uložení zákazu činnosti, ani se s těmito nijak nezabývá, je podle žalobce toto rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stejně tak správní orgán nijak neodůvodnil, z jakého důvodu žalobci uložil zákaz řízení všech skupin motorových vozidel. Rovněž se správní orgán v rozhodnutí nezabýval ani tím, zda byly splněny podmínky podle § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 silničního zákona, tedy že ke spáchání přestupku došlo podruhé za 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, neuvedl, o jaký přestupek by se mělo v prvním případě jednat, kdy k němu došlo, kdy o něm bylo rozhodnuto, jakým rozhodnutím. I v tomto shledával žalobce nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dále namítal, že ani recidiva nebyla správním orgánem řádně prokázána. Za tímto účelem měl správní orgán doložit příslušné rozhodnutí s doložkou právní moci.
10. Za nepřezkoumatelná žalobce považoval rozhodnutí správních orgánů obou stupňů rovněž z toho důvodu, že z nich není zřejmé, podle jaké časové verze příslušných právních předpisů bylo rozhodováno. Nelze z nich seznat, zda tedy bylo rozhodováno podle zákona účinného v době spáchání přestupku a zda se správní orgány zabývaly tím, jestli v daném případě nebylo namíste aplikovat novější úpravu.
11. Co se týče provedeného měření, žalobce namítal, že výrobcem použitého rychloměru a autorizovaným metrologickým střediskem, který rychloměr ověřil je též subjekt, RAMET a. s. Dané považoval za nezákonné s ohledem na ekonomický zájem výrobce rychloměru na jeho prodeji. S ohledem na to je podle žalobce nutné pohlížet na provedené měření jako na měření provedené za použití neověřeného měřidla. Z toho vyplývá, že tedy neexistuje žádný použitelný důkaz o rychlosti žalobce. K tomu žalobce podotkl, že i úvaha správního o tom, že podle informací Ministerstva dopravy je nutné od naměřené rychlosti odečíst 3 %, je nepřezkoumatelná, neboť správní orgán nespecifikoval, z čeho konkrétně toto zjištění dovozuje a ani takový podklad neprovedl jako důkaz.
12. Dále žalobce konstatoval, že správní orgán porušil jeho procesní práva, neboť při sdělení obvinění a ani v průběhu řízení ho nepoučil o tom, že se má jednat o sledovanou recidivu přestupku, za který hrozí zákaz řízení. Žalobce namítal, že mu tedy nebylo řádně sděleno obvinění, resp. konkrétní právní kvalifikace. Argumentoval tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v důsledku shora uvedeného nemohl informovaně posoudit, jakou formu obhajoby zvolí. Spatřoval v tom porušení práva na spravedlivý proces.

13. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatek důvodu žalobce shledával také v tom, že se správní orgán nezabýval konkrétními okolnostmi případu, tj. zda tyto nesnižují obecnou závažnost naplnění znaků dané skutkové podstaty pod míru, která by odůvodňovala uložení sankce. Správní orgán poté dal najevo, že je zastáncem formálního pojetí. Tento přístup však byl dle žalobce již překonán.
14. Závěrem žalobce namítal, že správní orgán neodůvodnil svůj závěr o tom, že přestupek byl zaviněn z nedbalosti, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Současně je rozhodnutí též nesrozumitelné a nezákonné, neboť z něj není patrné, jak správní orgán rozhodl, tedy jakou formou zavinění vzal za zjištěnou. Závěrem žalobce uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, rovněž z toho důvodu, že jím bylo aprobováno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Stručně popsal průběh správního řízení a k věci uvedl, že k neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů se vyjádřil již ve svém rozhodnutí, na které odkázal. Výše sankce byla podle žalovaného řádně odůvodněna. S ohledem na to, že se jedná o opakovaný přestupek, byla uložena mírně nad dolní hranici zákonem stanovené sazby. Zároveň z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nikde nevyplývá, že by správní orgány při stanovení výše sankce přihlížely k přestupkům žalobce starších než tři roky. Co se týče náležitostí výroku, žalovaný konstatoval, že není stanovena povinnost ve výroku uvádět, zda se jedná o recidivu přestupku, či nikoli. Skutečnost, že přestupek nelze projednat v blokovém řízení, neboť se za něj ukládá zákaz činnosti, byla žalobci sdělena již při jeho projednání Policií ČR a žalobce sdělil, že si je toho vědom. Žalovaný měl za to, že výrok rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti poté odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39. K námitkám žalobce ohledně správnosti provedení měření poté konstatoval, že nemá důvod zpochybňovat jak ověřovací list č. 16/16 silničního radarového rychloměru RAMER 10C, ani tiskový výstup, který obsahuje identifikaci měřeného vozidla a místa, kde bylo měření prováděno, ani seznam proškolených policistů k užívání veškeré techniky daného útvaru. Správnost měření považoval žalovaný za jednoznačně prokázanou. Pokud jde o provedení důkazu návodem k měřicímu zařízení, žalovaný uvedl, že toto není předmětem řízení o přestupku, ale pouhou snahou, co nejvíce stěžovat správní řízení. Dále žalovaný uvedl, že je nadevší pochybnost zřejmé, že v tomto případě byl naplněn povinný znak přestupku, kterým je zavinění a zákonem chráněným zájem je to, aby řidiči dodržovali pravidla silničního provozu a v tomto případě, aby byla dodržována nejvyšší povolená rychlost. Ve chvíli, kdy se účastník silničního provozu nevědomě neřídí silničními pravidly, anebo je vědomě porušuje, dopouští se přestupku, který je součástí shora uvedeného zákona o silničním provozu. Závěrem žalovaný konstatoval, že dospěl nezávisle na hodnocení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25/2017

správního orgánu prvního stupně k závěru, že žalobce svým jednáním nepochybně porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod téhož zákona.

Replika

16. V podání ze dne 28. 8. 2019 žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Ke správnosti měření navíc uvedl, že podle českého metrologického institutu žádný rychloměr nedisponuje funkcí schopnou odhalit jakoukoliv závadu. K námitkám ohledně uložené sankce poté doplnil odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, ze dne 31. 5. 2017, č. j. 4 As 64/2005-63 a zopakoval, že v daném případě nemůže být sporu o tom, že správní orgán při svém rozhodování o uložené sankci nezohlednil kritéria stanovená v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Měl i nadále za to, že odůvodnění výměry sankce je nepřezkoumatelné a nedostatečné, nebyla zohledněna zákonná kritéria a není tak v důsledku zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že právě uložená sankce je adekvátní.

Jednání soudu

17. Právní zástupce žalobce se i přes řádné předvolání k jednání soudu bez omluvy nedostavil. S ohledem na obsah poučení obsaženého v řádně doručeném předvolání k jednání soud ve věci jednal i bez jeho přítomnosti.
18. Právní zástupce žalovaného při jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k žalobě a navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Posouzení věci soudem

19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
20. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
21. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25/2017

jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Pokud tedy žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, bylo jeho povinností v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně reagovat na veškeré námitky uplatněné žalobcem a vysvětlit, proč je považuje za liché, mylné či vyvrácené. Této povinnosti žalovaný nedostál, neboť se, jak správně namítá žalobce v podané žalobě, vůbec nezabýval jeho odvolacími námitkami, týkajícími se uložení sankce pokuty nad horní hranici sazby stanovené v § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, na který odkazovalo prvoinstanční rozhodnutí ve svém výroku. Rovněž se nijak nevyjádřil ani k odvolacím námitkám, ohledně uložení sankce zákazu činnosti, resp. k tomu, že z prvoinstančního rozhodnutí není zřejmé, podle jakého ustanovení byla tato sankce žalobci uložena, a že v daném případě nebylo vůbec možné uložit sankci zákazu činnosti všech motorových vozidel, a rovněž že z prvoinstančního rozhodnutí není zřejmé, proč byla sankce zákazu řízení všech skupin motorových vozidel uložena. Za vypořádání shora uvedených odvolacích námitek žalobce rozhodně nelze považovat obecnou argumentaci žalovaného, že v daném případě správní orgán prvního stupně postupoval v průběhu celého řízení v souladu se zákonem, a že při vydání rozhodnutí bylo objektivně přihlédnuto ke všem dostupným podkladům pro vydání rozhodnutí. Co se týče vypořádání odvolacích námitek, kterými žalobce rozporoval správnost provedení měření, soud uvádí, že po podrobném prostudování žalobou napadeného rozhodnutí shledal, že žalovaný na ně reagoval. Ovšem soud je zároveň toho názoru, že stručnou argumentaci žalovaného, že správní orgán neprokázal nezákonné užití měřicího přístroje, a že pokud by s měřícím zařízením bylo manipulováno nebo pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, že změřená rychlost by vůbec nedošlo a na displeji by se objevila zpráva o chybě měření, nelze považovat za řádné a přezkoumatelné vypořádání námitek žalobce ohledně provedení měření. Soud si je vědom, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou. Nicméně v takovém případě musí proti tvrzení účastníka řízení postavit právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, dostupný na www.nssoud.cz), což se v projednávané věci nestalo. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak blíže nespecifikoval, proč považuje za mylnou domněnku žalobce, že měření probíhalo v úseku, kde jej nebylo možné provést, a navíc že měření bylo prováděno z nesprávné strany. Nevyjádřil se ani k výtkám žalobce, že výtisk z měřicího zařízení není způsobilý prokázat překročení rychlosti, a že hlídka před měřením neopustila služební vozidlo, ačkoliv s ohledem na způsob provádění měření to bylo její povinností. Argumentace žalovaného je v tomto směru naprosto nedostatečná, ačkoliv je zcela stěžejní pro posouzení správnosti provádění měření a v této souvislosti rovněž ke zhodnocení skutečnosti, zda bylo v daném případě řádně prokázáno, že se žalobce skutečně dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu. Soud s ohledem na shora uvedené dospěl k jednoznačnému závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný nedostál své povinnosti řádně se vypořádat s odvolacími námitkami žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25/2017

22. Dále soud uvádí, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, „*[d]ůvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být ... dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.*“ V projednávané věci podle názoru zdejšího soudu nebrání zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů tomu, aby se soud zabýval následujícími žalobními body.
23. Soud dále ovšem nepřisvědčil žalobci, pokud tvrdil, že se žalovaný měl vypořádat s vyjádřením žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 29. 3. 2017, jako s podaným odvoláním, přičemž pokud tak neučinil, zatížil své rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelností. Podle § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu platí, že „*[p]odání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*“ To platí i pro odvolání. „*Není tedy podstatné, zda se v textu podání objeví či neobjeví slovo „odvolání“; důležité je to, zda z takového podání vyplývá nesouhlas účastníka řízení s vydaným rozhodnutím*“ (srov. VEDRAL, J. Správní řád komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2006. s. 494). Ve vyjádření žalobce ze dne 29. 3. 2017 je sporován zejména skutkový stav zjištěný správním orgánem prvního stupně. Je v něm žalobcem především rozporovaná správnost provedeného měření. Naopak v něm není a ani nemůže být argumentováno proti správnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V úvodu předmětného vyjádření sám žalobce uvádí, že by se rád vyjádřil k podezření z přestupku, které je vedeno u správního orgánu prvního stupně. Jako „*Vyjádření k podkladům pro rozhodnutí*“ označil uvedené podání žalobce i v podané žalobě, přičemž předmětné označení zcela koresponduje s obsahem tohoto podání. Smyslem § 37 odst. 1 správního řádu „*je přinutit správní orgány k tomu, aby podání účastníků nehodnotily jen podle formálních kritérií nebo formálního označení, ale aby zkoumaly skutečný obsah podání, tj. co účastník řízení požaduje. Povinnost správního orgánu hodnotit podání podle jeho obsahu však rozhodně neznamena, že by správní orgán měl oprávnění nebo dokonce povinnost bez dalšího podsouvat účastníkovi řízení tvrzení, námitky, návrhy nebo argumenty, které jeho podání vůbec neobsahuje.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013–28, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobcovo podání ze dne 29. 3. 2017 nevzbuzovalo žádné pochybnosti o tom, že se jedná o vyjádření k podkladům rozhodnutí. Žalovaný správní orgán proto neměl žádný racionální důvod považovat je a nakládat s ním ex offio jako s odvoláním, jak se mylně domnívá žalobce (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013–28 a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 10 As 77/2018–41, dostupné na www.nssoud.cz). Nehledě na skutečnost, že až následně bylo žalobci doručeno prvostupňové rozhodnutí a nic mu nebránilo, pokud i po prostudování prvostupňového rozhodnutí trval na své argumentaci, vtělit ji do odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Ze skutečnosti, kdy tak neučinil, lze oprávněně předpokládat, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se v očích žalobce s jeho argumentací obsaženou v předmětném podání vypořádalo. Žalobní námitka není důvodná.
24. Námitku, že z popisu aplikovaných zákonů není možné zjistit, o jakou časovou verzi daných zákonů se jedná, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, shledal soud rovněž nedůvodnou. Je standardní metodou v právních profesích specifikovat znění zákonů dovětkem „ve znění pozdějších předpisů“ či „v platném znění“. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25/2017

ostatně nenamítal, že byl v dané věci aplikován neúčinný zákon. Jedná se tak o námitku v teoretické rovině, bez dopadů na nyní projednávanou věc. Zároveň soud konstatuje, že ke spáchání přestupku došlo dne 15. 11. 2016 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 7. 6. 2017, přičemž aplikovaná ustanovení § 18 odst. 3, § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 5 písm. f) a § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu nedošla během trvání správního řízení změn. Žalovaný se tudíž nemohl zabývat otázkou, zda je novější právní úprava pro žalobce příznivější.

25. Soud se neztotožnil ani s námitku žalobce, že výrok prvoinstančního rozhodnutí je vadný, neboť v něm zcela chybí údaj o tom, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu podruhé za 12 kalendářních měsíců po sobě jdoucích. Obsah výroku rozhodnutí o přestupku je jasně vymezen v § 77 zákona o přestupcích, který v době vydání prvostupňového rozhodnutí zněl: *„Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“* Samotný postihovaný skutek jistě má být ve výroku vymezen přesně hlavně z toho důvodu, aby nemohlo dojít k jeho opakovanému postihu, jak stanoví právní zásada *ne bis in idem*. Zároveň je pravdou, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015–41, na který v podané žalobě odkazoval i žalobce, vyplývá, že: *„Pokud je stěžovatelce kladeno za vinu, že ve smyslu § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu přestupek spáchala v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně, tak je třeba uvést ve výroku následného rozhodnutí, ze které skutečnosti je vyvozována opakovanost jednání stěžovatelky.“* Nelze ovšem zároveň pominout další závěry z něj vyplývající, a to, že: *„Není ovšem účelem rekapitulovat celé předchozí rozhodnutí o přestupku ve výroku, včetně uvedení dne, kdy nabylo právní moci. Pro výrok rozhodnutí je dostačující, pokud přestupce ví, ze kterého rozhodnutí vyplývá opakovanost jeho jednání. Další rekapitulace konkrétních aspektů předchozího rozhodnutí o přestupku může být součástí odůvodnění následného rozhodnutí.“* V daném případě je dle mínění soudu rovněž nezbytné poukázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud později, a to v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016–44, v bodě 20. Zde Nejvyšší správní soud konstatoval, že ze zákona o přestupcích ani z jiných právních předpisů nevyplývá, že by předchozí recidiva měla být uvedena přímo ve výroku rozhodnutí: *„[v] případě zohledňování recidivy však ve vztahu k přestupku, za nějž již byl v minulosti přestupce potrestán, není uvedení přímo ve výroku nezbytné. Stěžovatelovo tvrzení, že výrok musí být přesný, bezchybný a úplný též proto, aby byl přezkoumatelný, opomíjí fakt, že správní rozhodnutí má kromě výroku také odůvodnění. Právě v něm jsou podle § 68 odst. 3 správního řádu uvedeny důvody výroku.“* K tomu zdejší soud dále uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je na stranách 2 a 4 uvedeno, že provedenou lustrací v dostupných evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce byl za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v posledních 12 měsících řešen, a to dne 3. 3. 2016. Obsahem správního spisu je poté úřední záznam vyhotovený dne 15. 11. 2016, v němž je uvedeno, že téhož dne bylo hlídkou DO Řehlovice prováděno měření nejvyšší povolené rychlosti v úseku silnice pro motorová vozidla č. I/63 a dálnice D-8, včetně objízdných tras dálnice D-8. V 11:12 hodin byl zastaven na odstavné ploše za EXIT 7, ve směru jízdy Habří, u silnice pro motorová vozidla č. I/63, osobní automobil tovární značky Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

BMW X5, registrační značky „X“. Jako řidič byl zjištěn žalobce, kterému bylo policejní hlídkou sděleno, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost vozidla mimo obec o 30 km/h a více v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 110 km/h. Dále bylo žalobci sděleno, že bude přestupek oznámen správnímu orgánu Magistrátu města Teplice k dalšímu projednání, neboť byl již v posledních 12 měsících do dnešního dne, kdy byl tento přestupek spáchán, řešen za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a to dne 3. 3. 2016, tudíž přestupek spáchaný nyní nelze projednat na místě a uložit blokovou pokutu. Žalobce sdělil, že si je této skutečnosti vědom. Dále je obsahem správního spisu evidenční karta řidiče, ze které vyplývá, že Magistrát města Most shledal žalobce vinného ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit dne 3. 3. 2016. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 11. 2016. Dne 2. 3. 2017 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na 27. 3. 2017. V rámci předvolání byl žalobce poučen, že na tomto jednání bude mít možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a možnost se k nim vyjádřit. Dne 22. 3. 2017 si žalobce prostřednictvím svého obecného zmocněnce pořídil fotokopii celého správního spisu. Na nařízené jednání se poté ovšem bez omluvy nedostavil ani on ani jeho obecný zmocněnec. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že žalobce byl od počátku řízení seznámen se skutečností předchozího rozhodnutí o přestupku spáchaného dne 3. 3. 2016, které mohlo být a také bylo součástí odůvodnění následného rozhodnutí. Jak vyplývá ze shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu v případě zohledňování recidivy ve vztahu k přestupku, za nějž již byl v minulosti přestupce potrestán, není uvedení přímo ve výroku nezbytné. Datum 3. 3. 2016 uvedené v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí pak dostatečně identifikuje spáchání přestupku v předchozím případě, neboť spáchání tohoto přestupku vyplývá z evidenční karty řidiče, založené ve správním spise, s jejímž obsahem se žalobce mohl seznámit při nahlížení do správního spisu dne 22. 3. 2017 a následně opakovaně ještě dne 27. 3. 2017, pokud by se dostavil na jednání nařízené správním orgánem prvního stupně. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

26. K výhradám žalobce ohledně toho, že ho správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení správního řízení nepoučil o hrozící sankci, soud uvádí, že povinnost poučit o výši hrozící sankce z právního řádu jednoznačně nevyplývá. V právní větě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002–34, publ. pod č. 296/2004 Sb. NSS, se k tomu uvádí: *„Vymezení skutku, pro který je řízení podle správního řádu zahájeno, musí být konkrétní, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení podle § 18 odst. 3 správního řádu zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno v sankčním řízení, je potom vhodné uvést, jaký postih za dané jednání hrozí. Takovou specifikaci nelze považovat za předčasné konstatování odpovědnosti, která je teprve v řízení zkoumána.“* Jinak řečeno, uvedení hrozící sankce je ve sdělení o zahájení správního řízení vhodné, jeho absence však nezakládá nezákonnost. Pokud je žalobce nespokojen s kvalitou zastupování ze strany zmocněnce, je to důsledek jeho vlastní volby, který nemůže mít žádný vliv na zákonnost správních rozhodnutí.
27. Nutnost zrušení rozhodnutí správní orgán prvního stupně poté nevyvolává ani skutečnost, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí správní orgán stanovil, že pokutu a náklady řízení je žalobce povinen uhradit na účet správního orgánu, a nezmínil další možnosti úhrady. Uvedená část výroku je pouze informativní. Výrok podle § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích tuto informaci o způsobu platby pokuty a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na účastníkovi, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí. Netvrdil-li žalobce, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho správní orgán prvního stupně omezil na jeho právech. Právní jistotu pak nemůže narušovat čistě hypotetická otázka, zda by správní orgán platbu provedenou jiným způsobem vůbec akceptoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, dostupný na www.nssoud.cz).

28. K žalobcem tvrzené nezákonnosti, kterou spatřoval v tom, že při měření rychlosti dne 15. 11. 2016 byl použit rychloměr, jehož výrobce i autorizovaným metrologickým střediskem, který předmětný rychloměr ověřoval, byla společnost RAMET a. s., soud uvádí, že s argumentací žalobce usilující o zpochybnění důvěryhodnosti společnosti RAMET a. s. se neztotožnil. V tomto ohledu je totiž podstatné, že byl ověřovací list vydán v souladu se zákonem o metrologii autorizovaným metrologickým střediskem, přičemž se jedná o veřejnou listinu, u které je správnost presumována (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz). Jestliže měl žalobce pochybnosti o měřících vlastnostech rychloměru, způsobené rovněž tím, že zařízení bylo certifikováno jeho výrobcem, mohl žalobce využít ve správním řízení svého práva dle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“), a požádat o přezkoušení dotčeného rychloměru jiným autorizovaným metrologickým střediskem, což však žalobce neučinil. Zákon o metrologii nezakazuje výrobcům a autorizovaným metrologickým střediskům v jedné osobě provádět ověřování svých výrobků.
29. Uvedené žalobní námitky tedy nejsou důvodné, to však nic nemění na závěru soudu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů, neboť žalovaný nedostal své povinnosti řádně se vypořádat se všemi odvolacími námitkami žalobce. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak bude povinen řádně vypořádat všechny odvolací námitky žalobce.
30. Návrhu žalobce, aby bylo současně zrušeno také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud nevyhověl, neboť shora popsaného pochybení se nedopustil tento orgán, nýbrž výhradně žalovaný, který jakožto odvolací orgán řádně nevypořádal všechny odvolací námitky. Povinnost odstranit vytčené pochybení pak přísluší rovněž výhradně žalovanému, tudíž nebyl dán v tomto případě důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 78 odst. 3 s. ř. s.
31. Dalšími žalobními námitkami se soud nemohl zabývat, neboť není oprávněn předjímat závěry žalovaného, které teprve učiní vázán shora uvedeným právním názorem soudu.
32. S ohledem na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro vady řízení, neshledal soud důvod k provádění dokazování navrhovaného účastníky řízení.
33. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši **15 342 Kč**. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „advokátní tarif“), [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby a podání repliky – písm. d)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. listopadu 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.